

Révész László Dombóváron született 1960. április 19-én. Ugyanott végezte általános és középiskolai tanulmányait. Felsőfokú tanulmányait a szegedi József Attila Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán folytatta magyar–történelem szakon és régészeti speciális képzés keretein belül 1979–1984 között. Gyakornoki idejét a Magyar Nemzeti Múzeumban töltötte, a diploma megszerzése után 1984–1994 között a miskolci Herman Ottó Múzeumban dolgozott régészként, majd megyei múzeumigazgató-helyettesként. 1994-ben a Magyar Nemzeti Múzeum Középkori Főosztályának tudományos főmunkatársa lett, 1995-től pedig főosztályvezetői megbízatást kapott. E feladatot 2004-ig látta el. Jelenleg az intézmény tudományos főmunkatársa.

2008. július 1-jétől a Szegedi Tudományegyetem Régészeti Tanszékének tanszékvezető egyetemi docense.

Kutatási területe a 10–11. század, a magyar honfoglalás és államalapítás kora. Jelentősebb ásatásai e korszak temetőinek feltárására vagy hitelesítésére irányultak. Legnagyobb visszhangot kiváltó munkája a karosi honfoglalás kori temetők ásatása volt 1986–90 között. E munkálatok eredményeként a Kárpát-medence mindmáig leggazdagabb 10. századi temetőit ismerhettük meg. Több tanulmányban is foglalkozott a temetők társadalomtörténeti tanulságaival (nagycsaládi temetők kérdése, hatalmi központ a 10. század első felében, a katonai kíséret kérdése). A valamennyi előkerült tárgytypust felölelő s a társadalomtörténeti elemzést is adó összefoglalást 1994-ben megvédett kandidátusi disszertációjában adta közzé, amely 1996-ban monográfia formában is megjelent (*A karosi honfoglalás kori temetők. Régészeti adatok a Felső-Tisza-vidék 10. századi történetéhez.*). Mindeddig 5 könyve, 66 tanulmánya jelent meg, s szerzője 16 könyvfejezetnek is. Tanulmányai magyar, német, olasz, francia, spanyol, angol és finn nyelven olvashatók. 2002–2006 között tagja volt az ún. Gnadendorf-projektnek. Az alsó-ausztriai Gnadendorf község területén talált 10. századi ifjú gazdag sírjának feldolgozására a bécsi egyetem Régészeti Intézete, a mainzi Römisch-Germanisches Zentralmuseum, az MTA Régészeti Intézete és a Magyar Nemzeti Múzeum közösen hozott létre kutatócsoportot, melynek feladata a leletanyag minél sokrétűbb elemzése volt. A 2006-ban megjelent tanulmánykötetben a sír leletanyagának vizsgálatát végezte el illetve áttekintette a lelőhely tágabb környékének történetét, a nyugati magyar szállásterület, gyepű- és befolyási övezet kérdését a történeti és régészeti források alapján.

Az 1990-es évek közepétől három nagy feladatot kapott. El kellett készítenie munkatársaival együtt azokat a kiállításokat, amelyek a magyar honfoglalás 1100. illetve a keresztény magyar állam megalapításának az 1000. évfordulóját ünnepelték. A MTA Régészeti Bizottságának felkérésére Kovács Lászlóval (MTA Régészeti Intézete) együtt elvállalta a „*Magyarország 10–11. századi temetői és sírleletei*” című monográfia-sorozat szervezői és sorozatszerkesztői teendőit. Harmadik feladatként pedig az időközben elhunyt munkatársai és mesterei, Dienes István és Szabó János Győző hagyatékát és ásatási leleteit kellett rendeznie és feldolgoznia.

Ami a kiállításokat illeti: munkatársaival együtt elkészítette azt a nagyszabású, a 10. század legjelentősebb leleteit bemutató tárlatot (*Őseinket felhozád... A honfoglaló magyarság*) és a

hozzá kapcsolódó katalógust, amelyet 1995–1997-ben Magyarországon (Miskolc, Budapest, Nyíregyháza), majd 1998–2000 között Európa nagy múzeumaiban (Bologna, Milánó, Caen, Toulouse, Turku, Madrid) mutattak be. A kiállítást készítő munkacsoport irányítása volt a feladata a brüsszeli Európalia magyar éve (1999) központi történeti és kultúrtörténeti kiállításának készítése során (Hungaria Regia). 2000–2002 között német, lengyel, cseh, szlovák és magyar múzeumok és kutatóintézetek együttműködésével készült el az „Európa közepe 1000 körül” c. nagyszabású vándorkiállítás. A Nemzeti Kulturális Örökség miniszterének felkérése révén tagja volt a kiállítás magyar nemzeti előkészítő csoportjának, és vezette a tárlat elkészítésében részt vevő nemzeti múzeumi munkacsoportot. Ezen kiállítások katalógusaiban a 10–11. századi Kárpát-medence történeti és régészeti kutatásáról készített terjedelmes összefoglaló tanulmányokat.

Sikerült Kovács Lászlóval együtt új életre kelteniük a már évtizedek óta vegetáló s mindössze egy kötetet megjelentető leletközlő monográfia-sorozatot is. **1996–2008 között szervezőmunkájuk segítségével öt kötet hagyta** el a nyomdát, s további háromnak az előkészítése jelenleg is folyamatban van. A MNM Középkori Főosztálya időközben újtára indított egy újabb anyagközlő illetve konferenciakötet-sorozatot (Opuscula Hungarica), melynek szintén sorozatszerkesztője lett.

Tagja a Magyar Régészeti és Művészettörténeti Társulatnak, a Pulszky Ferenc Magyar Múzeumi Egyesületnek, elnökségi tagja a Magyar Régész Szövetségnek és az MTA Régészeti Bizottságának. Témavezetőként három OTKA Pályázatot nyert el. A 2004–2007 közötti időszakra elnyerte a Magyar Tudományos Akadémia Bolyai János Kutatási ösztöndíját, melyet „kiválóan megfelelt” minősítéssel abszolvált.